

Дятлова кузня

Василь Скуратівський

Над нами бентежно гуде бір.

— Тату,— зіпершись на старий сосновий стовбур, Олесь напружено дивиться вгору.— Тобі не лячно?

— Від чого, синку?

— Чуєш, як гніваються дерева? Чому це?..

— Весною завше так буває.

Ми йдемо далі; під ногами пружинить яглице ва долівка. Ураз Олесь зупинився.

— Хто це?

— Де? — перепитую.

— Вистукує...

Принапружую слух, і крізь монотонне шумовиння дерев докочується чітке: стук-стук, стук-стук...

— Гм,— осміхаюся,— це так дятлик полуднує. Бачиш, ген-ген сосна. То там він собі кузню вподобав.

— Як це кузню? — не вгаває Олесь.

Ми украдьки підходимо ближче. Червоноголова птиця жваво викльовувала соснову шишку, прилаштовану у вузькій продзьобині стовбура. Згодом, як шишка вже спорожніла, дятел, оглянувшись довкола, фурнув геть, а ми тим часом підходимо ближче: під сосною начебто хтось упустив мішечка, і зібрані шишки розсипались долі. Олесь присів біля купки, перебираючи розчепірені пластівці шишок: вони нагадували насторожених їжачків.

— Тату, а хто це їх порозгублював?

— Ніхто,— кажу,— це дятлова робота. А ось і його кузня. Тутки він із шишок зернятка видзьобує...

— Цікаво як! — сплеснув долонями Олесь.— Я вперше бачу таке!

У роздовбаній дірочці межі двох розрослих стовбурів міцно трималася порожня шишечка — щойно тут кувадлив лісовий господар. Ми постояли обіч, обдивилися дятлове господарство й пішли собі. Лишень як дісталися галяви, до нас знову долинуло знайоме: стук-стук, стук-стук...

Ми вже знали — до лісової кузні щойно повернувся коваль.